

ת"פ 27399/12/15 - מדינת ישראל נגד נטליה פוגרבניאק, אנדריי פדצנקו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

08 נובמבר 2016

ת"פ 27399-12-15 מדינת ישראל נ' פוגרבניאק ואח'

בפני כב' השופט יואל עדן
המאשימה:
נגד
הנאשמים:
מדינת ישראל
1. נטליה פוגרבניאק
2. אנדריי פדצנקו

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דרור שטורק

הנאשמת 1 וב"כ עו"ד אלון אייזנברג

הנאשם 2 וב"כ עו"ד גלעד כצמן

גזר דין

האישום

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן, הנאשמת 1 ("הנאשמת") בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה (נוסח חדש)("פקודת התעבורה"), גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה, ואי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חצייה בבטחה לפי סעיף 67א(א) לתקנות התעבורה; הנאשם 2 ("הנאשם") בעבירת חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה לפי סעיף 64א1 לפקודת התעבורה.

על פי כתב האישום המתוקן, הנאשמים בני זוג המתגוררים במרחק של כ - 600 מ' ממקום התאונה, ובתאריך 5.12.2015 בשעה 22:00 או בסמוך לכך, נהגה הנאשמת ברכב ברחוב בו הם גרים, כשהנאשם במושב לידה, במהלך הנסיעה התקרבו למקום בכביש בו בכניסה להצטלבות סומן מעבר חצייה, במקביל אליו תמרורי זכות קדימה להולכי רגל, התמרור הימני כלל תאורה מהבהבת, ותאורת הרחוב פעלה והאירה היטב את אזור מעבר החציה.

בהתקרב הנאשמת אל ההצטלבות, תוך כדי נהיגתה, היא הסיטה את מבטה מהכביש, הסתכלה אל מכשיר טלפון נייד

עמוד 1

שהנאשם החזיק בידיו, ולפיכך לא ראתה את הנעשה בכביש לפניו.

אותה עת חצתה את הכביש במעבר החצייה הגב' הינדה בש שלמון ז"ל, ילידת 1948 ("המנוחה"), מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשמים, והגיעה למרכז מעבר החצייה.

הנאשמת פגעה במנוחה עם הפינה הקדמית שמאלית, עם כנף שמאל ועם מראת צד שמאל של הרכב. כתוצאה מכך נזרקה המנוחה קדימה, נפלה על התיב השמאלי ונותרה לשכב על הכביש כשהיא סובלת מחבלות קשות בראש ושברים מרובים בגפיים.

הנאשם, אשר בזמן התאונה הסתכל במכשיר הנייד שהחזיק, שאל את הנאשמת "מה קרה?" והיא השיבה "הכל בסדר", אף שידעה כי פגעה במנוחה עם הרכב.

הנאשמת עזבה את המקום והמשיכה בנסיעה רציפה לכיוון ביתה, כשהיא מסיעה את הנאשם לצידה, על אף שידעה כי כתוצאה מהתאונה המנוחה נחבלה חבלות חמורות.

עוברי אורח הזעיקו כוחות הצלה, המנוחה פונתה באמבולנס לבית חולים, שם נקבע מותה עקב החבלות שנגרמו לה כתוצאה מהתאונה.

בהגיע הנאשמים לביתם הבחינו בנזק שנגרם לרכב, ואז אמרה הנאשמת לנאשם כי פגעה בבן אדם. הנאשם אמר לה כי עליהם לפנות למשטרה, אך הנאשמת ביקשה להמתין עם הדיווח למשטרה עד למחרת בבוקר.

על אף ידיעתם המיידית כי הנאשמת הינה הנהגת בתאונה בה נגרמו למנוחה חבלות חמורות, הנאשמים בשום שלב לא הזעיקו עזרה למנוחה.

הנאשמים נעצרו למחרת היום, כ - 10 שעות לאחר התאונה, בעקבות פעולות חקירה של המשטרה.

התאונה ותוצאותיה הקטלניות אירעו עקב רשלנותה של הנאשמת שהתבטאה בכך שהסיטה את מבטה מהכביש אל מכשיר הטלפון שנשא הנאשם תוך כדי נסיעה ומנעה מעצמה מלראות את הנעשה בכביש לפניו; לא שינתה את אופן נהיגתה ולא האטה מהירות רכבה למרות התקרבות למעבר חצייה כשהמנוחה חוצה את הכביש; לא אפשרה למנוחה לחצות את הכביש בבטחה במעבר חצייה; לא שמה לב לכך שהמנוחה חוצה את הכביש במעבר חצייה חרף העדר מניעה להבחין באמור ולהגיב בהתאם ובמועד; הפרה חובת זהירות מוגברת כנהגת המתקרבת למעבר חצייה ובפרט כלפי הולכי רגל מקבוצת גילה של המנוחה; נהגה ללא זהירות ובקלות ראש וללא תשומת לב מספקת לתנאי הדרך; לא נקטה כל אמצעי סביר למניעת התאונה; לא נהגה כפי שנהג רכב מן היישוב היה נוהג בנסיבות המקרה.

במעשים אלו הנאשמת גרמה עקב רשלנותה לתאונת דרכים שבה הולכת רגל מצאה את מותה.

לאחר מכן, בהיותה מעורבת בתאונה בה למנוחה נגרמו חבלות קשות ובהמשך מצאה את מותה, לא עצרה הנאשמת במקום התאונה או קרוב לו ככל האפשר, על מנת לעמוד על תוצאות התאונה, ולא הזעיקה למקום עזרה כלשהיא.

הנאשם לא התקשר לגופי ההצלה הנחוצים כדי להזעיקם אל מקום התאונה בהקדם האפשרי אף כי ידע כי הנאשמת נמנעה מלהודיע לגופי ההצלה בעצמה.

2. הצדדים הגיעו להסדר במסגרתו הנאשמים הודו בכתב האישום המתוקן והורשעו בעבירות כאמור, והוסכם כי ביחס לנאשמת המאשימה תגביל עצמה בטיעוניה לעונש של 5 שנות מאסר, וההגנה חופשיה בטיעוניה.

לגבי הנאשם הוסכם על הטלת עונש הכולל 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות בכפוף לחו"ד חיובית, ו-4 חודשי פסילה בפועל שמניינם מיום ביצוע העבירות.

הוסכם על טיעון חופשי לרכיבי פסילת רישיון נהיגה של הנאשמת, קנס ופיצוי על שני הנאשמים, וכן מאסר מותנה ופסילה מותנית לפי שיקול דעת ביהמ"ש לשני הנאשמים.

בעניינו של הנאשם הוגשה חו"ד חיובית מאת הממונה על עבודות שירות.

לאחר הטיעונים לעונש הודיעו הצדדים כי בשאלת החילוט הגיעו להסכמה לפיה הרכב יושב לנאשמת, ויתווסף קנס של 20,000 ₪ לכל קנס שייפסק, ככל שייפסק.

הראיות לעונש

3. במסגרת הראיות לעונש הוגשו מטעם המאשימה מכתב מאת משפחת המנוחה [ת/1], מכתב מעו"ס בעניין אחיה של המנוחה [ת/2], רישום תעבורתי של הנאשם [ת/3], רישום פלילי של הנאשם [ת/4].

במכתב מאת משפחת המנוחה [ת/1], נכתב כי מות המנוחה היווה טרגדיה למשפחה שלא הספיקה להיפרד ממנה, המנוחה הייתה דמות משמעותית במשפחה ואישה נמרצת ופעילה. התאונה קרתה בצומת בעיר מגורי המשפחה, והם עוברים שם הרבה, וגם הדיונים בבית המשפט שבהם הם נוכחים קשים להם מאד. נכתב כי תאונות פגע-וברח הפכו למכת מדינה והמשפחה מבקשת לתת עונש מקסימאלי ומרתיע כדי שמשפחות נוספות לא יסבלו כמוהם, וכדי שנפשם תמצא מרגוע.

במכתב מטעם העו"ס בעניינו של אחיה של המנוחה [ת/2] נכתב כי מדובר באדם בן 58 הסובל מסכיזופרניה ונמצא באשפוז משנת 1979, ולאורך שנות אשפוזו הארוכות, אחותו המנוחה דאגה לבקרו באופן קבוע עם אוכל ולארח לו חברה, ובעת אשפוזים בבי"ח דאגה לשהות לידו ולסעוד אותו.

מטעם ב"כ הנאשמים הוגש אישור כי הנאשמת בהריון וכי תאריך הלידה המשוער הוא 1/2/2017 [נ/1], הוגש מכתב של הבת הקטינה של הנאשמת [נ/3], מסמכים רפואיים לגבי הנאשמת ובתה הקטינה [נ/4], וסיכום ביקור מהמרכז לבריאות הנפש בעניינה של הנאשמת [נ/5], מכתב מאת פסיכיאטרית, בעניינה של הנאשמת [סומן נ/6], לעניין הרכב נשוא בקשת החילוט הוגשה קבלה על תשלום חודשי ששולם עבור הרכב [נ/7].

בתה של הנאשמת כותבת במכתבה [נ/3] כי היא בת 11, הוריה גרושים והיא מתגוררת עם אמה וסבתה, וכי לפני חצי שנה אמה "נכנסה לצרות בטעות" וכי היא אישה טובה שלא רצתה לפגוע באף אחד, וכשאמה נעדרה מהבית היא חששה מאד כי לא תחזור לעולם. הקטינה מתארת כי בתקופה האחרונה אימה בבית, והמצב הכלכלי בבית לא טוב, והיא מבקשת כי בית המשפט יעזור לאימה ושהיא תחזור לחיך כמו קודם ולא תפחד ותבכה יותר.

מהמסמכים הרפואיים שהוגשו [נ/4] עולה כי לנאשמת רקע במחלות כגון לחץ דם גבוה, צהבת, אלרגיות, סרטן ריאות

במשפחה, ונוטלת באופן קבוע תרופות ללחץ דם וכולסטרול.

בסיכום ביקור מאת פסיכיאטרית מהמרכז לבריאות הנפש [נ/5], נכתב כי בעת הפגישה הנאשמת נסערת רגשית ומרבה לבכות, מתארת התמודדות רגשית מורכבת ודואגת בנוגע לתהליך ההיריון וכן לשלומן של אמה וילדתה. הומלץ על טיפול אנטידיכאוני לאחר תום הטרימסטר הראשון להריון.

במכתב נוסף מאת הפסיכיאטרית [נ/6], המיועד לרופא משפחה, מופיע רקע כללי אודות הנאשמת, וצוין כי במהלך השיחה הנאשמת מתארת מצב רוח ירוד, עם אפקט דיכאוני וללא סימפטומים פסיכויים, מתארת ירידה ניכרת במשקל, שינה מועטה וחרטה עמוקה. נכתב כי ניתן להתרשם מסימפטומים פוסט-טראומטיים מלויים בתסמינים דיכאוניים משניים, וזאת בנוסף להתמודדות עם בעיות קיומיות (כלכליות). הומלץ על מעקב פסיכיאטרי ותחילת טיפול תרופתי.

מטעם הנאשמים העידו אימה של הנאשמת, וידיד וידידה של הנאשמים.

אימה של הנאשמת, העידה כי בתה (הנאשמת) במצב ירוד, בוכה לעיתים תכופות, לא ישנה טוב בלילות, וגם נכדתה (בתה של הנאשמת) עוברת תקופה קשה ובוכה לעיתים תכופות, מבקשת לעיתים תכופות לא ללכת לבית הספר כדי להיות עם אימה בבית. כיום אם הנאשמת היא זו שתומכת כלכלית, כשבעבר הנאשמת החזיקה עסק ולא היו בעיות כספיות. עוד העידה כי מצבה הבריאותי תקין אבל בשנת 2015 החלימה מסרטן, והיא מבקשת מבית המשפט לרחם על בתה ועל נכדיה.

ידיד המשפחה העיד כי למשפחתה של הנאשמת לב רחב, עוזרים תמיד, וכי הכיר את הנאשם בעבודת שיפוצים בדירתו וכי יש להתחשב בהריונה של הנאשמת, מדובר באדם חדש שלא אשם בדבר.

ידידת המשפחה העידה כי היא ומשפחת הנאשמת חיו יחדיו באותה דירה במשך 5 שנים, והיא מבינה את הסיטואציה המורכבת ולא מצדיקה אף אחד, היא מכירה היטב את הנאשמת ומדובר באישה רצינית, אמא טובה, חרוצה ואחראית וניכר כי מאז הטרגדיה השתנו חייה ומצבה הנפשי, והיא מבקשת מבית המשפט לרכך את עונשה, במיוחד כשכיום הנאשמת בהריון ויש חיים חדשים בדרך.

טענות הצדדים

4. ב"כ המאשימה טוען כי במעשיה פגעה הנאשמת בערכים של קדושת החיים, שלמות גופו של אדם, ביטחון הציבור, עזרה הדדית, סולידריות חברתית ומוסרית, ושלטון החוק והסדר הציבורי, כאשר הפגיעה הינה ברף העליון של הערכים האמורים ויש להשית על הנאשמת 5 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ארוך ומרתיע, פסילה מעל ל-20 שנה, פסילה מותנית, קנס ופיצוי הולם למשפחת המנוחה. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה בעבירות של גרם מוות ברשלנות, הפקרה ועבירת חובת נוסע להתקשר לגופי הצלה [הרלוונטית לנאשם].

נטען כי מעשי הנאשמת נוגדים את הצו האנושי, המוסרי והחוקי, ומצדיקים תגובה עונשית הולמת וקשה. כאשר חלקה של הנאשמת בעבירה מלא ומוחלט, שכן היא נהגה ברכב ולא איפשרה למנוחה לחצות בבטחה במעבר חצייה, ומיד לאחר קרות התאונה נמלטה מהמקום חרף ידיעתה כי פגעה באדם, והנזק שנגרם הוא מהנזקים החמורים שיכולים להתרחש - מותה של המנוחה.

נטען כי אמנם לנאשמת אין עבר פלילי והיא הודתה בחקירתה, אולם יש לזכור כי עשתה כן רק לאחר שאותרה ע"י המשטרה ולאחר ביצוע פעולות חקירה, וכי שיקולי ההרתעה האישית והרתעת הרבים מהווים שיקול נוסף, ויש להרתיע.

נטען כי חרף היותה של הנאשמת נורמטיבית יש ליתן משקל לעקרון ההלימה נוכח רמת הרשלנות הגבוהה בתיק זה והתוצאה הקשה של התאונה, ואין מקום להקלה עונשית או לקבל המלצות תסקיר שירות המבחן שאינו עולה בקנה אחד עם הפסיקה הנוהגת.

בעניינו של הנאשם נטען כי במעשיו פגע בערכים המוגנים של חיי אדם, שלמות גופו, עזרה הדדית וסולידריות חברתית ומוסרית, כאשר הוא הורשע בעבירה שחוקקה לאחרונה והוא מהראשונים בארץ שמוגש נגדם כתב אישום בעבירה זו, כאשר העבירה נחקקה נוכח החשיבות לקבוע חובה משפטית להזעקת עזרה למי שהיה נוסע ברכב מעורב בתאונה, ולצידה נקבע עונש של 7 שנות מאסר, דבר המדגיש את חשיבות הערכים המוגנים.

אשר לטענות שהועלו ביחס לכך שהנאשמת בהריון כעת, הפנה ב"כ המאשימה לפסיקה בה הוטלו עונשי מאסר על נאשמות אשר היו בהריון במהלך משפטן.

נטען כי לנאשם 2 עבר פלילי בעבירות אלימות, רכוש וסמים וריצה בגין בעבר 6 חודשי מאסר, וכן לחובתו 6 הרשעות תעבורה כאשר שתיים מהן בגין נהיגה בשכרות ובגין נידון ל-12 חודשי מאסר. יחד עם זאת, מאחר וב"כ המאשימה סברה כי קיים קושי ראיתי מסוים במיוחד בכתב האישום המקורי, הרי שהצדדים הגיעו להסדר ראוי בנסיבות העניין, ולאור הסכמת הצדדים בהסדר הטיעון, ונוכח חו"ד ממונה חיובית, יש להשית על הנאשם 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, לרבות מאסר מותנה ארוך ומרתיע, פסילה מותנית, קנס ופיצוי הולם למשפחת המנוחה.

5. ב"כ הנאשמים טוען כי אין חולק שמדובר בטרגדיה הנמצאת בצד משפחת המנוחה, אולם לטענתו יש לזכור כי גם חייה של הנאשמת השתנו מאז התאונה, ושירות המבחן בתסקיריו עוסק בזאת בהרחבה ומצביע על קבלת אחריות, הבנת המצב, הנזק והטיפול שקיבלה הנאשמת, וב"כ הנאשמים מבקש כי ביהמ"ש יקבל את המלצת שירות המבחן ביחס לנאשמת להטלת מאסר בעבודות שירות, הגם שמדובר בענישה החורגת מהמתחם, שכן מדובר בנסיבות אינדיבידואליות המאפשרות חריגה, הואיל ומדובר באם לקטינה בת 12, וכי הנאשמת בהריון.

עוד התבקש כי במידה ויגזר מאסר בפועל, הרי שמהתסקיר עולה כי קיימת פרוצדורה של 4-5 חודשים להתארגנות, ויש גם לקבל מסמך או חו"ד מרשויות שב"ס לעניין מאסר בהריון ועם תינוק ויש לקחת בחשבון את הקושי, הטיפול העתידי וההשלכות שיגרמו עקב מאסר.

נטען כי המתחם הראוי בעבירות בהן הורשעה הנאשמת נע בין 6-30 חודשים, הפנה לפסיקה וטען כי מאחר והנאשמת נטולת עבר פלילי או תעבורתי, לרבות נסיבותיה האישיות החריגות, יש לאמץ את המלצת שירות המבחן לעבודות שירות אשר יהיו בתוך מתחם העונש.

ביחס לנאשם נטען כי יש לכבד את ההסדר בין הצדדים, שכן מדובר במי שבעת התאונה לא היה מודע למה שאירע, ולאחר מכן כשהבין את אשר קרה והיה מצוי בקונפליקט שכן בת זוגו, הנאשמת, ביקשה ממנו תמיכה, וצוין כי בעבירת סיוע לאחר מעשה לפי חוק העונשין קיים פטור לבן זוג מאותו רציונל הקיים גם במקרה זה.

לעניין רכיב הפיצוי נטען כי אמנם מדובר בשני נאשמים אולם מדובר באותו "כיס", קיים קושי להיכנס לגובה הנזק בהליך

פלילי, והתבקש לא להטיל פיצוי משמעותי בהינתן שהמשפחה תפוצה בהליך אחר.

הנאשמת אמרה כי היא מבקשת סליחה ממשפחת המנוחה, היא מאד רצתה להשתתף במה שעוברת המשפחה אולם נאמר לה שאינה יכולה לעשות זאת, והיא הלכה לבית העלמין לקברה של המנוחה וניקתה את הקבר ושמה פרחים והחליפה נר, ובכל שבת מדליקה נר נשמה ומבקשת סליחה. עוד אמרה כי היא חיה עם הזיכרון שעזבה את המקום, וכי הייתה במצב היסטרי והדבר לא היה בכוונה, היא לא התכוונה להפקיר, הגורל נפל עליה ושינה את חייה הנורמטיביים, והיא מאד מצטערת ומשלמת ועוד תשלם על מעשיה, ומבקשת סליחה.

הנאשם אמר שהוא רוצה לבקש סליחה על מה שקרה למשפחה, הוא מבקש לשקול את ענינה של הנאשמת ולשים לב לכך שעוד מעט יש להם תינוק.

הערכים המוגנים ומתחם העונש ההולם

6. הנאשמת גרמה ברשלנותה לתאונת דרכים קשה בה נחבלה המנוחה חבלות קשות, והפקירה את המנוחה שוכבת על הכביש סובלת מחבלות קשות בראש ושבדים מרובים בגפיים, כשהיא יודעת שהמנוחה נחבלה חבלות אלו כתוצאה מהתאונה. הנאשמת לא עצרה, לא עמדה על מצבה של המנוחה, לא טרחה לבדוק אם ניתן להצילה, ולא עשתה מאומה זולת למלט עצמה מהמקום. הפקירה היא את המנוחה אל מותה, אשר נקבע בבית החולים.

אין ידיעה אם אלמלא ההפקירה שהפקירה הנאשמת, ולאחר מכן גם הנאשם, את המנוחה, ניתן היה להצילה, אם לאו.

מתוך בחירה ובתהליך מודע, מפקירה הנאשמת את קורבן רשלנותה לשכב על הכביש, בשעת לילה, חסרת אונים.

הנאשם, משנודע לו סמוך לאחר מכן דבר המעשה, גם הוא אינו עושה מאומה, משתף פעולה עם ההפקירה, ומעדיף את גישתה הפושעת של הנאשמת, על פני החובה החוקית, מוסרית, אנושית, להזעיק את גורמי ההצלה.

לנאשמת כמו גם לנאשם לא הייתה ידיעה כי עוברי אורח הזעיקו כוחות הצלה. מבחינת מודעותם של הנאשמים, מצב הדברים הוא שקרבן רשלנותה של הנאשמת נותרה שרועה על הכביש חבולה קשות. התנהגותם אדישה אל מצבה, ואל האפשרות, אשר לא ברור אם הייתה קיימת, להציל את חייה.

הנאשמת ביקשה מהנאשם להמתין עם הדיווח למשטרה עד למחרת בבוקר. כלל לא ברורה תכלית בקשה זו להמתנה בבוקר. מכל מקום, גם בבוקר אין הנאשמת או הנאשם מזעיקים את המשטרה ומעצרים כ - 10 שעות לאחר האירוע הינו בעקבות פעולות המשטרה.

10 שעות אלו אשר חלפו מאז הותרת המנוחה על הכביש, חולפות בלא כל ידיעה של מי מהנאשמים מה גורל קורבן התאונה. אין הם פועלים כלל לבדוק תוצאת התאונה לה גרמה הנאשמת, אין הם טורחים לבדוק אם הקרבן של רשלנות הנאשמת עודנה שרועה על הכביש, אם ניתן להצילה, ואם ניתן לשמר את חייה.

באף נקודת זמן אין מי מהנאשמים מעדיף את אפשרות הצלת חיי המנוחה, ואת הצורך בבדיקת מצבה.

במעשיהם פגעו הנאשמים בערכים המוגנים של קדושת חיי אדם, שמירה על שלמות גופו של אדם בכך שתובטח מתן עזרה רפואית מיידית לנפגע בתאונה, החובה המוסרית והחברתית המוטלת על הפרטים בחברה, ואשר המחוקק ראה לחוקקה בנסיבות של תאונת דרכים, מניעת התחמקות מאחריות, הקלה על רשויות אכיפת החוק בבירור האחריות לתאונה, שמירה על הסדר הציבורי ושלטון החוק.

7. אשמה של הנאשמת הינו בשתי העבירות החמורות ביותר בדיני התעבורה - גרימת מוות ברשלנות והפקרה לאחר פגיעה, בחלופה החמורה של עבירה זו.

גרימת תאונות המביאות לאבדן חיי אדם בשל התרשלנות, תוצאתה ענישה מחמירה. הלכה היא כי בעבירות אלו יש להטיל ענישה מחמירה, לרבות מאסר, ונבחנות נסיבות התאונה, מידת הרשלנות כמו גם נסיבות הנאשם.

"מקובל עלינו כי בקביעת העונש בעבירות כגון גרם מוות ברשלנות אין מנוס מלשקף את החומרה הרבה הטמונה בעבריינות הכביש - שקורבנותיה רבים. אכן, ענישה חמורה היא מרכיב שאין בלתו בהתמודדות הקשה עם תופעת תאונות הדרכים שפשתה במקומותינו, וברגיל מחייבת הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות השתת עונש חמור, הכולל הורדת הנהג מן הכביש לתקופה ארוכה ומאסר בפועל. עם זאת אין זהו כלל חלוט, ויש ששיקולים של צדק יעמידו עילה להתערבות ולהקלה בעונש."

רע"פ 4261/04 פארין נ' מדינת ישראל, פד' נט (3) 440, בעמ' 450.

הפסיקה הכירה בכך כי הגם שתאונות דרכים עלולות להתרחש ע"י "אנשים נורמטיביים" הרי שעדיין יש וצריך לתת ביטוי הולם לקיפוח חיי אדם. ר' ע"פ 3013/06 צבי לוי נ' מדינת ישראל (17.7.2006):

"טיבם של עבריינים בתחום תאונות הדרכים שהם אנשים נורמטיביים המתפקדים למופת בכל מישורי חייהם האחרים, והמערער אינו חריג בהיבט זה. אלא שכנגד הנורמטיביות שבאורח חייהם של הנאשמים, עומדים חיי אדם שקופחו, וראויים אלה למתן ביטוי הולם. בתי המשפט ובמיוחד בית משפט זה, אמורים ומצווים לעשות כל אשר לאל ידם כדי להטמיע נורמות של הקפדה על נהיגה זהירה."

בע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל (16.11.2009) התייחסות לכללים המנחים בענישה הראויה בגרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים, ושלושת הכללים המנחים הם כי ראוי לגזור מאסר בפועל ופסילה, הנסיבות האישיות אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, ואמת המידה הקובעת היא דרגת הרשלנות.

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

דרגת הרשלנות הינה אמת מידה הקובעת את חומרת הענישה בעבירה זו.

בעניינו מדובר ברשלנות ברמה גבוהה, עת הנאשמת פוגעת במנוחה כאשר המנוחה נמצאת באמצע מעבר החציה, המסומן, אשר בצדדיו תמרורים, הימני מהבהב, והמקום מואר.

עם הפגיעה הקשה במנוחה בהתרשלות החמורה של הנאשמת, מבצעת היא עבירת הפקרה, אשר בנסיבות האמורות נמצאת היא ברף העליון של החלופות שנקבעו בחוק להפקרה, ויש להוסיף כי גם במסגרת החלופה החמורה יותר, הנסיבות הן בדרגת חומרה יתירה.

לרשלנות הגבוהה אשר גרמה למות המנוחה מצטרפת הפקרה ברף גבוה ביותר של חלופה ונסיבות.

הפקרת נפגע לאחר תאונת דרכים הינה עבירה חמורה ביותר, בתי המשפט הדגישו את חומרתה, והמחוקק מצא לנכון לתקן את החוק ולהחמיר עם מבצעה, בפרט כאשר נגרמה תוצאה קשה, והפסיקה הכירה בצורך הממשי למגר תופעת ביצוע עבירה זו.

ר' ע"פ 7878/12 **מדינת ישראל נ' מרדכי ארגוב** (21.5.2013) וההפניות במסגרתו:

"בתי המשפט הדגישו ושבו והדגישו פעמים הרבה את חומרתה של עבירת ההפקרה לאחר פגיעה ואת הצורך לגזור בגינה עונש הולם ומרתיע ... כך בפסקי הדין שקדמו לחוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 101), התשע"ב-2011, וכך על אחת כמה וכמה לאחר תיקון זה שהחמיר באופן ממשי את הענישה על הפקרה לאחר פגיעה, בפרט באותם המקרים שבהם נגרמה חבלה חמורה לאדם (מתשע שנות מאסר לארבע עשרה שנות מאסר-סעיף 64א(ג) לפקודת התעבורה)".

וכן ר' רע"פ 3626/01 **ויצמן נ' מדינת ישראל** פד"י נ"ו (3) 187 :

"העבירה של הפקרה אחרי פגיעה -כבר אמרנו זאת - עבירה קשה ומכוערת השוטר מורי נפגע והשיב נשמתו לבוראו - והנה מוצאים אנו את הנוהג ברכב שהיה מעורב בתאונה נס על נפשו ומותיר את הנפגע מאחוריו מתפתל בייסוריו ואין מושיע. מעשהו זה של הנוהג הבורח פוגע בשורשי הסולידריות החברתית והאישית המינימלית לקיומה של חברה תקינה; בריחתו של הנהג מן המקום היא מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, וראוי הוא כי יענש בכל חומר הדין."

לתכלית עבירת ההפקרה ר' ע"פ 9628/09 **בת אל שרעבי נ' מדינת ישראל** (01.03.2012), אשר הגם שניתן עובר לתיקון החוק, מפרט הוא את התכלית בבסיסה:

"תכליתה של עבירת ההפקרה נידונה בעבר בפסיקה במספר מקרים... בפרשות אלה קבע בית המשפט כי עבירת ההפקרה משרתת מטרה מרכזית אחת, ולצידה שתי מטרות-משנה:

(א) המטרה הראשונה - העבירה מבטיחה כי תינתן עזרה מידית לנפגע בתאונה, וזאת על-מנת לשמור על גופו ועל חייו של הנפגע. (ב) מטרות המשנה- (1) העבירה מכוונת למנוע מנהג מלהתחמק מאחריותו לתאונה. (2) עבירת ההפקרה מקלה על יכולתן של רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה תאונת הדרכים ומי אחראי לה."

ור' הדברים שנאמרו בע"פ 5000/08 **סומך נ' מדינת ישראל** (22.3.2009) להלן:

"...בקובעו עונשים חמורים לעבירת ההפקרה על שתי חלופותיה ביטא המחוקק את גישתו בדבר כובד האחריות המשפטית והמוסרית הרובצת על נהג מעורב בתאונת דרכים...ענישה זו אמורה להעביר מסר לציבור שיש בו משום הוקעה של מעשי הפקרה של נפגעים בכביש, ומשום הרתעה אפקטיבית מפני הפרת הנורמה המוסרית-משפטית הקשורה בעבירה זו."

קביעת המתחם להלן הינה בעניינה של הנאשמת. ההתייחסות לנאשם, אליו הגיעו הצדדים להסדר גם ביחס לענישה תהיה בהמשך.

8. קביעת מתחם העונש ההולם מתבצעת בעיקר תוך התייחסות לנסיבות ביצוע העבירה. קביעת המתחם אינה קשורה אך בעבירה כפי נוסחה ועונשה בחוק, אלא, ובעיקר בנסיבות המסויימות בהן בוצעה, תוצאותיה ומידת חומרתה. למתחם הנקבע היבט אינדיבידואלי הקשור למקרה המסוים הנדון. ר' ע"פ 1323/13 **חסן ואח' נ' מ"י** (5.6.2013), המתייחס לצביון האינדיבידואלי אשר העניק המחוקק לשלב עיצוב המתחם.

אפנה לפסיקה בעבירות דומות, של גרם מוות ברשלנות והפקרה. מובן כי יעשה איבחון ביחס לנסיבות המסויימות

בעבירות אשר ביצעה הנאשמת, והמתחם יקבע לפיהן. חלק מהפסיקה הינו מלפני התיקון לחוק.

- ע"פ 1920/14 **מדינת ישראל נ' נח אבירם** (26.4.2015) - המשיב הורשע בעבירות של גרם מוות ברשלנות, הפקרה ושיבוש מהלכי משפט, כאשר בזמן נהיגה במשאית השתמש במכשיר הפלאפון שלו, ומבלי משים לב פגע ברוכב אופניים בשולי הדרך שנפטר מפצעיו, המשיב המשיך בנהיגתו ולאחר מכן שב למקום כדי לשבש ראיות. במסגרת הסדר טיעון המאשימה הגבילה עצמה לעונש של 48 חודשי מאסר וביהמ"ש המחוזי גזר על הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל תוך התחשבות במצבו הנפשי ו- 7 שנות פסילה. ביהמ"ש העליון הדגיש את חומרת מעשיו של המשיב, והשית עליו 36 חודשי מאסר, תוך שצוין כי זאת בהתחשב בהסדר הטיעון, בנסיבותיו האישיות של המשיב ובכך שאין זה מדרכה של ערכאת הערעור למצות את מלוא חומרת הדין עם הנאשם.

"בית משפט זה עמד לא פעם על הצורך להחמיר בענישה על מנת להילחם בנגע תאונות הדרכים בכלל ובאלה הקטלניות בפרט (ראו, למשל, ע"פ 6358/10 קבהא נ' מדינת ישראל (24.3.2011), בפסקאות 20-17; ע"פ 6064/05 שרעבי נ' מדינת ישראל (1.9.2005), בפסקה 4). נקיטת יד קשה נגד עברייני תנועה שגרמו בנהיגתם הרשלנית למותם של אחרים יש לה מקום גם באותם המקרים אשר בהם מדובר בנאשמים נורמטיביים שהעולם העברייני זר להם ואשר מטבע הדברים יתקשו להתמודד עם מאסר מאחורי סורג ובריא. בהקשר זה כבר נפסק כי "אין מקום לענישה סלחנית מדי במקרים אלה ויש להעדיף את הצורך להעביר לציבור מסר ברור ומרתיע, אלא אם כן מתברר כי קיימות נסיבות אישיות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות סטייה מרמת הענישה הראויה" (ראו, ע"פ 5787/04 שחאדה נ' מדינת ישראל (8.9.2004)). הטעם לכך הוא שאל מול הקושי אותו חווה הנאשם שגרם לתאונת הדרכים הקטלנית, ניצבים נפגעי הקטל בדרכים שחיהם נגדעו וכן בני משפחתם שחיהם השתנו ולא ישובו עוד לעולם להיות כשהיו. המימדים המדאיגים של הקטל בדרכים, מחייבים על כן הטלת ענישה מרתיעה גם כאשר הנהג הפוגע ניהל אורח חיים נורמטיבי טרם קרות התאונה. "

דרגת הרשלנות של הנאשמת חמורה יותר מזו של המשיב בע"פ 1920/14, לאור הנסיבות המפורטות לעיל, ובפרט לאור כך שמדובר בהולכת רגל שחצתה במעבר חציה והספיקה להגיע למרכזו.

- בע"פ 1977/05 **גולה נ' מדינת ישראל** (2.11.2006) - הורשע המערער בעבירות של גרימת מוות ברשלנות והפקרה לאחר פגיעה, נהיגה לאחר פסילה וללא ביטוח, כאשר מסיבה לא ברורה סטה מנתיבו ופגע במנוחה שרצה בשולי הדרך. ביהמ"ש המחוזי הטיל עליו עונש של 4.5 שנות מאסר ופסילה של 12 שנים. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור, תוך שהדגיש כי מעורבות בתאונת דרכים הינה סיטואציה קשה ומורכבת לנהג הפוגע, אולם גם במקרה שכזה על נהג לעמוד בחובה מינימאלית של חמלה וסיוע לאחר, כאמור:

"לבית המשפט תפקיד מרכזי במלחמה בתאונות הדרכים, ובמסגרתו, בין היתר, עליו להעביר מסר ברור וחד-משמעי הן לנהג העבריין העומד מולו והן לציבור הנהגים בכלל, באשר להתנהגות הנדרשת מהם בעת הימצאותם בדרכים... אין ספק כי מבחינות רבות, ומבחינה רגשית בפרט, עצם המעורבות בתאונה קשה היא עד מאוד גם לנהג הפוגע, וזאת בין אם התאונה אירעה באשמתו ובין אם לאו. מדובר בסיטואציה פתאומית ומזעזעת, שכל אחד מקווה שלא יאלץ לחוות. יחד עם זאת, גם בסיטואציה קשה זו, נדרש הנהג הפוגע לעמוד בחובה המינימאלית המצופה מכל בן-אנוש: כיבוד הערך של חיי-אדם והפגנת יחס אנושי וחמלה בסיסית כלפי האחר, ובפרט, כשמדובר בקרבן תמים של מעשיו שלו. במקרה דנן, בהפקירו את הנפגעת בזירת התאונה, כשל המערער מלמלא אחר החובה האמורה. לא פחות מאשר בעצם גרימת מותה של הנפגעת ברשלנות, סבורני כי בכך גלומה החומרה העיקרית של מעשיו."

- בע"פ 11222/03 **ישראלי נ' מדינת ישראל** (7.6.2004) - המערער הורשע בגרימת מוות ברשלנות, הפקרה לאחר פגיעה ושיבוש מהלכי משפט, בכך שפגע בשתי הולכות רגל שחצו במעבר חציה וגרם למותן, לא עצר במקום התאונה, והנחה את ביתו שהייתה עמו ברכב לטעון כי הרכב נגנב. ביהמ"ש המחוזי הטיל עליו 6 שנות מאסר, וביהמ"ש העליון דחה את הערעור וציין כי :

"...אין ספק כי העונש אשר נגזר למערער מהווה עליית מדרגה ביחס לענישה שהיתה נהוגה עד היום. עם זאת, אנו סבורים, כי החמרה זו מתבקשת לנוכח ההפקרות המשתוללת בדרכים, וריבוי המקרים בהם נהגים פוגעניים מותירים את קורבנותיהם מוטלים על הדרך, וממהרים להסתלק מהזירה כדי להציל את עורם..."

- בע"פ 3359/04 **ג'מיל גאנם נ' מדינת ישראל** (13.9.2014) - הורשע המערער בעבירות של גרם מוות ברשלנות, הפקרה, נהיגה מעל המהירות המותרת, ונהיגה בקלות ראש ובמצב שאינו מאפשר נהיגה בבטחה. המערער פגע ברוכב אופניים והמשיך בנסיעתו. ביהמ"ש המחוזי הטיל על המערער 21 חודשי מאסר בפועל ו- 10 שנות פסילה, תוך התחשבות במצבו הנפשי הקשה. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור, תוך שצוין כי המסקנה שהתאונה נגרמה בעטייה של רשלנות המערער לא הופרכה "**וממסקנתנו זו לא שינינו גם לאחר שהנחנו כי למנוח היתה תרומת רשלנות בדרך נהיגתו.**"

בעניינינו רשלנות הנאשמת הינה בדרגה גבוהה יותר, הרשלנות הינה בלעדית לה, ואין את אותן נסיבות של המערער שם.

- בע"פ 315/02 260/02 **מדינת ישראל נ' אילן מועלם** וערעור שכנגד (14.11.2002) - המשיב הורשע בעבירות של גרם מוות ברשלנות, הפקרה, נהיגה ללא רישיון ושיבוש מהלכי משפט. המשיב נהג ברכב ללא רישיון ופגע במנוח עת חצה את הכביש, נמלט מן המקום וניגב את טביעות האצבע מן המכונית.

ביהמ"ש המחוזי גזר על המערער 22 חודשי מאסר ופסילה ל-15 שנים. ביהמ"ש העליון קיבל את הערעור, קבע כי נסיבות העבירות חמורות וחרף היות המשיב אב ל-6 ילדים ובעל בריאות לקויה, יש להחמיר בענישה והשית על המשיב 4 שנות מאסר.

- בע"פ 8005/00 8163/00 **מדינת ישראל נ' גיל משה** וערעור שכנגד (6.3.2001) - המשיב הורשע בעבירות של גרימת מוות ברשלנות, הפקרה, אי עצירה ומסירת פרטים, נהיגה בזמן פסילה והעדר ביטוח, השמדת ראיה ושיבוש מהלכי משפט. המשיב נהג, בזמן פסילה, ופגע במנוחה בעת שחצתה במעבר חצייה ונמלט מהמקום. לאחר התאונה שיפץ את רכבו על מנת לטשטש ראיות. ביהמ"ש המחוזי הטיל עליו 2.5 שנות מאסר, ו-15 שנות פסילה, וביהמ"ש העליון קיבל את הערעור על קולת העונש והטיל על המשיב 4 שנות מאסר בפועל וציין כי:

"מדובר בתאונת דרכים "פגע וברח", שאירעה בנסיבות חמורות ביותר ואשר בה קיפחה את חייה הולכת רגל שחצתה את הכביש לתומה במעבר חציה ונפגעה על-ידי רכבו של המשיב. מהכרעת הדין עולה תמונה קשה ביותר, הן באשר לנהיגתו הרשלנית של המשיב והן באשר להתנהגותו לאחר התאונה. חסד נעשה עם המשיב, שהועמד לדין על גרימת מוות ברשלנות והורשע בעבירה זו ולא בעבירת הריגה. הקביעות העובדתיות שנקבעו על-ידי הערכאה הראשונה מצביעות על רשלנות בדרגה גבוהה ביותר, הקרובה בנסיבותיה להריגה....תאונות הדרכים בכלל והתאונות הקטלניות בפרט, אוכלות בנו בכל פה. מידי יום מתקפחים חיי אדם ואחרים נותרים בעלי מום לכל חייהם. במצב דברים זה, על בית המשפט לסייע במלחמה בתאונות הדרכים על-ידי העברת מסר ברור וחד משמעי הן לנהג העבריין העומד מולו והן לציבור הנהגים בכלל. אכן, תאונה הנגרמת ברשלנות, גם אם זו תאונה קטלנית, אינה מצביעה בהכרח על פזיזות או אי אכפתיות ויכולה היא להיות פרי איחור בתגובה או אי תשומת לב רגעית ויש להתחשב בכך בהטלת העונש. לא כך בענייננו המאופיין לא רק ברשלנות ברמה גבוהה אלא ובעיקר באטימות ובחוסר רגישות לחיי הקורבן, המופקר בשטח לנפשו על-ידי הנהג הפוגע."

- בע"פ 8349/12 **רמי גראב נ' מדינת ישראל** (13.3.2013) - הורשע המערער בעבירות של גרם מוות ברשלנות והפקרה, כאשר עקף רכב שעצר סמוך למעבר חציה, ובנהיגתו פגע בהולך רגל שחצה את הכביש, המשיך בנסיעה כמה עשרות מטרים נוספים, עזב את המקום ובחלוף שעתיים הסגיר עצמו, והמנוח נפטר כעבור חודשיים מפצעיו. ביהמ"ש המחוזי גזר על הנאשם 18 חודשי מאסר ופסילה ל-5 שנים, תוך התחשבות במצבו הנפשי והעובדה כי כעבור שעתיים מהתאונה פנה עצמאית למשטרה. ביהמ"ש העליון דחה את הערעור וציין כי בית המשפט המחוזי לא החמיר עם המערער ושיקלל את נסיבותיו האישיות כראוי.

לאור טענות ב"כ הנאשמת ביחס לכך שהנאשמת כעת בהריון, הוגשה ע"י ב"כ המאשימה פסיקה במקרים בהם נאשמות בהריון הורשעו בעבירות של קיפוח חיי אדם בתאונות דרכים, רע"פ 3714/15 **מרב מלר נ' מדינת ישראל** (8.6.2015) וע"פ 1826/14 **רווית דוד נ' מדינת ישראל** (4.8.2014), ובהם הוטלו מאסרים בפועל למרות נסיבות אלו, כאשר

ברע"פ 3714/15 מדובר היה בהריון בסיכון גבוה.

9. בענייננו, תוצאת התאונה הינה הקשה ביותר האפשרית. הנאשמת, ברשלנות בדרגה גבוהה ביותר, פוגעת במנוחה החוצה מעבר חציה וגורמת לה לחבלות קשות, מפקירה את המנוחה במודע, אינה עוצרת כדי לעמוד על תוצאת התאונה או להזעיק עזרה, אומרת לנאשם כי לא קרה דבר, ממשיכה בנסיעה לביתה למלט עצמה מהמקום, וגם לאחר שהתוודתה בפני הנאשם אינה מזעיקה עזרה ואינה מודיעה. עוברי אורח הזעיקו שירותי הצלה אשר פינו את המנוחה לבית חולים ושם נקבע מותה.

מדובר בנסיבות חמורות של ביצוע שתי העבירות. גרם המוות ברשלנות הינו ברמת רשלנות גבוהה, וההפקרה הינה בנסיבות שאין חמורות מהן.

מדובר באירוע אחד מתמשך ולפיכך על המתחם להתייחס למכלול העבירות, הן גרימת המוות ברשלנות והן ההפקרה, וכן העבירה לפי תקנה 67 (א).

מתחם העונש ההולם בעבירת הפקרה בה אין אחריות לקרות התאונה שונה ואמור להיות נמוך מהמתחם בעבירת הפקרה בה קיימת אחריות לקרות התאונה. העובדה שקיימת אחריות לעצם קרות התאונה, משמעותה נסיבה המחמירה את ההפקרה. זאת מעבר לכך שהמתחם צריך להביא בתוכו את מכלול העבירות, כאמור.

נוכח האמור, ונסיבות ביצוע העבירות של גרם מוות ברשלנות הגבוהה וההפקרה בנסיבות החמורות דלעיל, אני מוצא את מתחם העונש ההולם בגין העבירות אשר בוצעו על ידי הנאשמת, ככולל מאסר בפועל הנע בין 4 ל - 7 שנים.

במסגרת הסדר הטיעון הגבילה המאשימה עצמה לעתירה לעונש של 5 שנות מאסר, והרף האמור ילקח בחשבון בגזירת העונש.

המתחם כולל פסילה בפועל לפרק זמן הנע בין 10 ל - 15 שנים.

על הענישה לכלול גם רכיב של פיצוי משמעותי למשפחת המנוחה, למרות שנטען כי בעתיד יכול ובמהלך הליך אזרחי מקביל ישולם תשלום. אינני מוצא באמור כדי גרוע מהטלת פיצוי בגזר הדין.

הענישה

10. הנאשמת ילידת 1977 והיא נעדרת עבר פלילי או תעבורתי.

בעניינה של הנאשמת הוגשו 3 תסקירים מאת שירות מבחן, הסוקרים את נסיבותיה האישיות והמשפחתיות של הנאשמת

אשר חלקן לא יפורט מפאת צנעת הפרט.

מהתסקירים עולה כי הנאשמת עלתה ארצה בשנת 2000, רווקה ואם לילדה בת 12 כאשר בשנים האחרונות אבי הילדה שומר על קשר ומשלם מזונות, עד למעצרה ניהלה עסק עצמאי לקוסמטיקה במשך 6 שנים. הנאשמת הביעה דאגה לאשר יקרה לביתה במידה ויוטל עליה עונש מאסר, ובישיחה שהתקיימה בין שירות המבחן והצוות החינוכי של בתה, הנאשמת תוארה כאמא מעורבת ואכפתית, ותארו נסיבות הקשורות גם בביתה, ושירות המבחן חושש כי היעדרות ממושכת של האם עלול להוביל לנסיגה בתפקודי הבת.

בהתייחסות לעבירות, הנאשמת מודה ולוקחת אחריות על התנהגותה, ולשיטתה לאחר התאונה פעלה בדפוס התנהגות של בריחה וניתוק מהסיטואציה, ושירות המבחן מתרשם מחרטה ואשמה רבה נוכח מותה של המנוחה. בתהליך הפיקוח הנאשמת הופנתה למרפאת פוסט טראומה לצורך טיפול פסיכולוגי, והנאשמת שולבה בהליך טיפולי.

בתסקיר המשלים האחרון צוין כי הנאשמת סיימה השתתפותה בקבוצה טיפולית, ושירות המבחן מתרשם כי הגם שהנאשמת מבינה את חומרת מעשיה היא עדין לא מחוברת למשמעות ההפקרה ולכך שהשאירה אדם למות בלי להגיש לו עזרה.

שירות המבחן יצר קשר עם גורמי הרווחה כדי לבחון את הסידורים האפשריים לביתה ולתינוק אשר עתיד להיוולד לנאשמת, במידה ותידון למאסר בפועל, וגורמי הטיפול הצליחו לתאם ועדת תכנון טיפול והערכה בשיתוף גורמים שונים, וגורמי הטיפול עתידים להתחיל בתהליך הכרה של הסבתא כמשפחת אומנה.

שירות המבחן מסכם כי למרות חומרת העבירות, אין מדובר בנאשמת עם מאפיינים עברייניים והתנהלותה נבעה בשל קושי להתמודד באופן ישיר עם תוצאות מעשיה. לאור זאת, הומלץ על הטלת עונש מאסר לתקופה אותה תוכל לרצות בעבודות שירות לצד צו מבחן לשנתיים. ככל שיוטל מאסר בפועל, לאור מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה, הומלץ על הטלת עונש קצר ככל הניתן.

11. אינני מוצא מקום כי יש לחרוג ממתחם העונש ההולם בעניינה של הנאשמת, לא לקולא ולא לחומרה.

לא נעלמה מעיני העובדה כי הנאשמת ניהלה אורח חיים נורמטיבי וחיובי עד ליום התאונה. מדובר במי אשר עלתה ארצה עם משפחה, הקימה עסק, גידלה בגפה את בתה, וניכר מהתסקיר כי היוותה אם מעורבת ודמות חיובית. כיום הנאשמת מצויה בקשר זוגי עם הנאשם, ולהם עתיד להיוולד תינוק, והצדדים הביעו חשש רב מהשפעת מאסר בפועל על מצבה הבריאותי והנפשי של הנאשמת.

הנסיבות האמורות מורכבות, אולם לא ניתן להגדירן כחריגות דיין כדי להביא לירידה מתחת למתחם העונש ההולם, כשעסקינן בעבירות במהלכן קופחו חיי אדם, בוצעה הפקרה, והכל בנסיבות חמורות.

העבירות החמורות אשר ביצעה הנאשמת, הנסיבות הקשות של ביצוען, והתוצאה הקשה בדמות גרימת מותה של המנוחה אשר חצתה מעבר חציה עת פגעה בה הנאשמת, ולאחר מכן הופקרה שוכבת חבולה על הכביש, כל אלו מחייבים מענה עונשי ראוי ההולם את החומרה.

אכן יש להניח כי משמעויות קשות צפויות כתוצאה מהמאסר, לבתה של הנאשמת כמו גם לתינוק שיוולד. ממשמעויות

אלו על מורכבות לא ניתן להתעלם, אולם אין בהן כדי להביא לירידה אל מתחת למתחם העונש ההולם בהינתן חומרת העבירות, וחומרת נסיבות ביצוען, בהן הנאשמת ברשלנות בדרגה גבוהה גורמת למות המנוחה, ומפקירה אותה אל מותה.

הענישה ברף העליון של טווח הענישה המוסכם, של 5 שנות מאסר, אין היא ענישה מחמירה ביחס לנסיבות ביצוע העבירות, ומצויה היא במסגרת המתחם ואף מתחת לאמצעיתו.

החומרה הרבה של העבירות נכון היה כי תביא לענישה ברף העליון של הטווח המוסכם בהסדר, אלמלא נסיבותיה האישיות של הנאשמת, וגם, ובעיקר, המשמעות של המאסר על בתה של הנאשמת והתינוק העתיד להיוולד.

אך משיקולים הקשורים בבתה של הנאשמת ובתינוק העתיד להיוולד לא תהא הענישה מעל הרף התחתון של המתחם.

משיקולים אלו אני מוצא לנכון גם לדחות את מועד תחילת ריצוי עונש המאסר. זאת כדי לאפשר לגורמים הרלוונטיים להתכנס ולדאוג להסדר הראוי בעניינה של הקטינה ובעניין התינוק שאמור להיוולד, למשך תקופת המאסר. וכמו כן על מנת לאפשר לנאשמת ללדת בטרם כניסתה למאסר.

מכל האמור אני מוצא לנכון לכבד את הסדר הטיעון בעניינה של הנאשמת, אשר הינו במסגרת מתחם העונש ההולם, והענישה תהא ברף התחתון של המתחם.

כן יוטל פיצוי כאמור. ביחס לקנס, אני מוצא לנכון להימנע מהטלת קנס העולה על ההסכמה האמורה, לאור המאסר המוטל ומשמעות הקנס על המסגרת המשפחתית כולה, ובה הקטינה והתינוק העתיד להיוולד.

בנוסף, לאור הרשלנות הגבוהה יש להטיל פסילה ממושכת.

12. בעניינו של הנאשם הגיעו הצדדים להסכמה בדבר הטלת מאסר למשך 6 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות. הנאשם יליד 1978 ולחובתו עבר פלילי הכולל עבירות של תקיפת סתם, היזק לרכוש במזיד ואיומים [2009], והחזקת סמים מסוכנים לצריכה עצמית [2008], ועבר תעבורתי הכולל 6 הרשעות לרבות בעבירות של נהיגה בשכרות ונהיגה בקלות ראש (2 עבירות).

אני מוצא לנכון לכבד את ההסדר בעניינו של הנאשם, לאור כך שהנאשמת היתה הגורם המרכזי בהפקרה, ולאור סעיף העבירה המיוחס לו, ולאור הקושי הראייתי אליו הפנו ב"כ המאשימה. כמו כן הובאה בשיקולים העובדה שהנאשם הינו אבי התינוק אשר אמור להיוולד.

גם על הנאשם יוטל פיצוי, אך לאור העבירה בה הוא הורשע יהיה הוא ברף נמוך מזה המוטל על הנאשמת.

במכלול הנסיבות אינני מוצא מקום להטלת קנס על הנאשם ובנוסף לפסילה בפועל המוסכמת, ואשר רוצתה, תוטל פסילה מותנית.

13. לאור כל האמור, אני גוזר על הנאשמת 1 את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 4 שנים. מתקופת המאסר ינוכו ימי מעצרה מיום 6.12.15 עד 31.12.15.

עמוד 15

הנאשמת 1 תתייצב לתחילת ריצוי מאסרה בתאריך 5.3.2017 בשעה 08:00 במתקן הכליאה נווה תרצה.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשמת 1 תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורה תעבור על עבירה נוספת לפיה הורשעה או על עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

קנס - קנס בסך 20,000 ש"ח או מאסר למשך 6 חודשים תחתיו; הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 60 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן.

פיצוי - הנאשמת 1 תשלם למשפחת המנוחה פיצוי בסך 100,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 60 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר לנציג משפחת המנוחה. בתוך 30 יום מהיום יודיעו ב"כ המאשימה למזכירות בית המשפט את פרטי הנציג אליו יועבר הפיצוי.

פסילה בפועל - הנני פוסל את הנאשמת 1 מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה וזאת לתקופה של 10 שנים, החל מהיום. תקופת המאסר בפועל לא תבוא במנין ימי הפסילה.

אני גוזר על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

מאסר בעבודות שירות - מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים. תקופת מאסרו תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות. הובהרה לנאשם 2 חובתו לבצע את עבודות השירות, ובמידה שלא יעשה כן ניתן יהיה להמירן בעונש מאסר בפועל, וכך גם יוכל הממונה לפי שיקול דעתו, היה וימצא קיומה של עילה לכך.

הנאשם 2 יתתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 20.11.2016 בפני הממונה על עבודות שירות מחוז דרום, בכלא באר שבע. מועד זה הינו מאוחר למועד שנקבע בחוות דעת הממונה, וככל שאינו אפשרי מבחינת הממונה, יוכל להגיש בקשה מתאימה.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים. הנאשם 2 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יעבור על עבירה נוספת לפיה הורשע.

פיצוי - הנאשם ישלם למשפחת המנוחה פיצוי בסך 10,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם בתוך 60 יום מהיום ויתר התשלומים מידי 30 יום לאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר לנציג משפחת המנוחה. בתוך 30 יום מהיום יודיעו ב"כ המאשימה למזכירות בית המשפט את פרטי הנציג אליו יועבר הפיצוי.

פסילה בפועל - פוסל את הנאשם 2 מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה וזאת לתקופה של 4 חודשים שתחילתם ביום 5.12.15. הנאשם 2 ריצה את מלוא ימי הפסילה.

פסילה על תנאי - הנני פוסל את הנאשם 2 מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה וזאת למשך 6 חודשים. הנאשם 2 יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יעבור על העבירה לפיה הורשע, והיא

בלבד.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ז' חשוון תשע"ז, 08/11/2016 במעמד הנוכחים.

יואל עדן , שופט

הוקדעלידיחנהפלקר